

עין משפט
גור מצוה

סג:

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

מסורת הש"ס

אז לאחד מבני חבורה. אומר ר"י דלא מייחב בעל המזקן אלא השומע והזקוק דלא תשחט אחר תרומתו ועוד איך ימייחב לרבי ויחזק על לאו שאין בו מעשה הוא: לא אמרין על פ"ק במסוך מינה דכ"פ שמי הלחם (מנחות נח). אמרין דלכל הפחות צענין על צמון דפליגי דמאי צמון צמון לזונה של לחם הפנים לזיכא למאן דלאמר ונתת על המזכרה על ממש לזיכא למאן דלאמר על צמון וכן באלו נאמרין (פסוק ל). פליגי בקרא דנתת את הכרזה על הר גריזים אי על ממש אי צמון וי"ל דהס סגרא הוא דהו צמון דהא בשעת הגת הלחם היו מניחין אותם ובשעת סילוקו נקטרין וכן גבי הר גריזים סגרא הוא דלכל הפחות צמון צענין דאי לאו הכי למאי כתיב וכן משמע צמון דהיא קדש אפילו הוא לא פליגי דקאמר אכל לענין מקדש אימא מודה ליה לרש לקיש:

התראת ספק פ"ה שמה התראה. משום פ"ה משמע דלא הוה התראה סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי:

לאו שאין בו מעשה לוקין עליו ב'. מפוסק דהנזכר את הפועלים (כ"מ ז): **מירד דהו אב"י שרת.** פ"י בקונטרס דאין מקדשין אלא מה צמון. וקשה מה שרין זה לשמיעין הזבח שלא יקדש אלא מה שצמין לעזרה הילכך נראה לפרש מירד דהו אכלי שרת מקדשין מה צמון אלא כשהן צעורה וכן משמע נפרק המזבח מקדש (נחמ"ס פה). דקאמר כלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא כשהם וא"כ דמן כללוג ועברה (פסוק מה): כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא שבת של וזכ שמינה מקדשת מערב שבת פריך (שם מה): ואמאי נימי מקדשת אי זעיר קא סבר אין שעור למיט וכלי שרת מקדשין שלא מדעת פ"י ואי מימי מקדשת איספיל לכו בלינה וסח לאמאי נימי מקדשת וימינה ויהא לעזרה דלא מקדשת אלא כשהם וי"ל דטוב להביא שאינה מקדשת וימינה צמין מקדשת וימינה צמון: ה

תעשה הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין תניא כותיה דרב פפא ה"השוחט את הפסח על החמץ עובר בל"ת אימתי בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב אבל המולק את העוף בארבעה עשר אינו עובר בלא כלום ורמינהו השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף התמיד אמרו לו לא אמרו אלא בפסח בלבד אימתי בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק את המזוה חייב אבל הקומץ את המנחה אינו עובר בלא תעשה המקטיר את האמורין אינו עובר בלא תעשה קשיא

בעל צמון. כל היכא דכמי על צמון. והכא על חמץ כתיב? כמו ועליו מטה מנחה (במדבר ט): צענים: צעורה: לחמי תורה משוקדשו כפי קדשו קדושת דמים ליחמר כחלילה וזכאה לא לא קדשו קדושת הגוף ואם נטמאו נפדין ויזלזלן לחולין ושחיתת הזבח מקדשתן לגופן להיות נפסלין כצבול

או לאחד מבני חבורה ועד שיהא עמו בעורה ר' יוחנן אמר *אע"פ שאין עמו בעורה במאי קמפילגי אילימא בעל צמון קמפילגי דרבי שמעון בן לקיש סבר *על צמון ורבי יוחנן סבר לא בעינין על צמון והא אפילו בה חרא זיכנא *דרתנן *השוחט תורה לפנים ולחומה חוץ לחומה לא קדש הלחם מאי חוץ לחמה רבי יוחנן אמר יחין לחומת בית פאגו אבל חוץ לחומת העזרה קדוש ולא בעינין על צמון רבי שמעון בן לקיש אמר אפילו חוץ לחומת עזרה לא קדוש אלא בעינין על צמון אלא בהתרתא ספק קמפילגי בהא נמי הא פליגי בה חרא זיכנא *דאימור שבועה שאוכל כבר זו היום ועבר היום ולא אכלה ר' יוחנן ור"ש בן לקיש דאמרי תרוייהו אינו לוקה ירבי יוחנן אמר אינו לוקה משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו ואל התראה ספק שמה התראה ור"ש בן לקיש אמר אינו לוקה משום דהוה ליה התראה ספק והתראה ספק לא שמה התראה אבל לאו שאין בו מעשה לוקין עליו אמרי לעולם בעל צמון קא מילגי *וצריכא דאי אפילו בעינין חוץ הוה אימא כההוא הוא דקאמר רבי יוחנן דלא בעינין על צמון משום דאיסור הוא וכל היכא דאיתיה איתיה אבל לענין מקדש לחם לא קדוש אלא בפנים אימא מודה ליה לר"ש בן לקיש דבעינין על צמון דאי איתיה גואי קדוש אי לאו קדוש אבל לענין חמץ מודה ליה לרבי יוחנן דלא בעינין על צמון דאיסורא הוא וכל היכא דאיתיה איתיה צריכא בעא מיניה רב אושעיא מרבי אמי אין לו לשוחט ויש לו לאחד מבני חבורה מהו אמר ליה מי כתיב לא תשחט על חמץ ויא אפילו לאחד בסוף העולם נמי אמר ליה אמר קרא לא תשחט ולא ילין לא תשחט על חמץ הנך דקיימי עליה משום לא ילין אמר רב פפא הילכך כהן המקטיר את החלב עובר בלא תעשה הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין תניא כותיה דרב פפא ה"השוחט את הפסח על החמץ עובר בל"ת אימתי בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב אבל המולק את העוף בארבעה עשר אינו עובר בלא כלום ורמינהו השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף התמיד אמרו לו לא אמרו אלא בפסח בלבד אימתי בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק את המזוה חייב אבל הקומץ את המנחה אינו עובר בלא תעשה המקטיר את האמורין אינו עובר בלא תעשה קשיא

הוא המלח סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי:

לאו שאין בו מעשה לוקין עליו ב'. מפוסק דהנזכר את הפועלים (כ"מ ז): **מירד דהו אב"י שרת.** פ"י בקונטרס דאין מקדשין אלא מה צמון. וקשה מה שרין זה לשמיעין הזבח שלא יקדש אלא מה שצמין לעזרה הילכך נראה לפרש מירד דהו אכלי שרת מקדשין מה צמון אלא כשהן צעורה וכן משמע נפרק המזבח מקדש (נחמ"ס פה). דקאמר כלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא כשהם וא"כ דמן כללוג ועברה (פסוק מה): כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא שבת של וזכ שמינה מקדשת מערב שבת פריך (שם מה): ואמאי נימי מקדשת אי זעיר קא סבר אין שעור למיט וכלי שרת מקדשין שלא מדעת פ"י ואי מימי מקדשת איספיל לכו בלינה וסח לאמאי נימי מקדשת וימינה ויהא לעזרה דלא מקדשת אלא כשהם וי"ל דטוב להביא שאינה מקדשת וימינה צמין מקדשת וימינה צמון: ה

תעשה הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין תניא כותיה דרב פפא ה"השוחט את הפסח על החמץ עובר בל"ת אימתי בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב אבל המולק את העוף בארבעה עשר אינו עובר בלא כלום ורמינהו השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף התמיד אמרו לו לא אמרו אלא בפסח בלבד אימתי בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק את המזוה חייב אבל הקומץ את המנחה אינו עובר בלא תעשה המקטיר את האמורין אינו עובר בלא תעשה קשיא

כמו ועליו מטה מנחה (במדבר ט): צענים: צעורה: לחמי תורה משוקדשו כפי קדשו קדושת דמים ליחמר כחלילה וזכאה לא לא קדשו קדושת הגוף ואם נטמאו נפדין ויזלזלן לחולין ושחיתת הזבח מקדשתן לגופן להיות נפסלין כצבול יוס ונכמע מחוסר כפרים וזלינה והא נעמאזו ישרפו כדכתיב? על זבח אלה צמיתה: לא קדש הלחם. קדושת הגוף: זים פאגו. היינו מקוס חילון שצירושלים. התם הוא דחון לחומת בית פאגו חון לירושלים הוא ואינו מקוס אכילת קדשים קלים ואם ילאו סס נפסלין התם ודאי לא מקדשא ליה שמייה אכל אי חון לחומת עזרה קאי אע"ג דלאו גבי זבח קאי בשעת זכימה הואיל וצמון הכשירו היה עומד שפיר דמי ולא צענין על צמון: אלא. הכא גבי חמץ: כהפראס ספק קא משני. דמלקות ליתא אלא כהפראס וכו ממרין זיה לא תשחט על חמץ אי חוץ חמץ גביה וממרין זיה הוה התראה ודאי ואי לא התראה ספק היא ופליגי אשתמח דהוה ליה כדכתיב כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא ורבי יוחנן סבר התראה ספק שמה התראה ויא אישמח דהוה ליה מייחב: עטור מלקות. דלא משח: הפראס ספק. וכו ממרין זיה אכלהו היוס סס תעבור על השבועה שמה יעבור שמה לא יעבור על התראתו דעיינין יש שהות זיוס: דאיפילו גמך ונבלתמי מודה: מירד דהו אב"י שרת מקדשין לגופה כדכתיב? כל הנוגע בהם יקדש ואין מקדשין אלא הנכנס לתוכן: רב אשעיא. הא דפשיטא לר"ל לעיל הוא מייבא ליה: אפי' לאחד כסוף העולם. שאינו מבני חבורה נמי אם ישנו עמו צעורה יעבור השוחט היה עליו אם התרו זו: יכל בני חבורה בכלל לא ילין מן הכשר הן בכל תומיהו: לא תשחטין אם חלבו. שחז קרא נימה: המקטיר דכמי צבו נמי? לא ילין חלב חגי: אכל המולק אם העוף. של מחוסר סיפורים דלחמן צפירין (דף נט). דכשר להקרה אחר התמיד הוא וזמן שחיתת ספק אינו עובר עליו משום לא תשחט על חמץ ולקמן (פד). מוקי לה כ"ש דמייחב נמי אשאר זכמים צמועד והכא טעמי לפוטרה משום ד"ד לא מייחב עליה אשאר זכמים. ועף דנקט ללא דוקא אלא משום דלין דרך

הוא המלח סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי:

לאו שאין בו מעשה לוקין עליו ב'. מפוסק דהנזכר את הפועלים (כ"מ ז): **מירד דהו אב"י שרת.** פ"י בקונטרס דאין מקדשין אלא מה צמון. וקשה מה שרין זה לשמיעין הזבח שלא יקדש אלא מה שצמין לעזרה הילכך נראה לפרש מירד דהו אכלי שרת מקדשין מה צמון אלא כשהן צעורה וכן משמע נפרק המזבח מקדש (נחמ"ס פה). דקאמר כלי שרת אין מקדשין אלא מתוכן ואין מקדשין אלא כשהם וא"כ דמן כללוג ועברה (פסוק מה): כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת אלא שהיה ממלא שבת של וזכ שמינה מקדשת מערב שבת פריך (שם מה): ואמאי נימי מקדשת אי זעיר קא סבר אין שעור למיט וכלי שרת מקדשין שלא מדעת פ"י ואי מימי מקדשת איספיל לכו בלינה וסח לאמאי נימי מקדשת וימינה ויהא לעזרה דלא מקדשת אלא כשהם וי"ל דטוב להביא שאינה מקדשת וימינה צמין מקדשת וימינה צמון: ה

תעשה הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין תניא כותיה דרב פפא ה"השוחט את הפסח על החמץ עובר בל"ת אימתי בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב אבל המולק את העוף בארבעה עשר אינו עובר בלא כלום ורמינהו השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף התמיד אמרו לו לא אמרו אלא בפסח בלבד אימתי בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המולק את המזוה חייב אבל הקומץ את המנחה אינו עובר בלא תעשה המקטיר את האמורין אינו עובר בלא תעשה קשיא

הוא המלח סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי:

תעשה הואיל וישנו בכלל הלנת אמורין תניא כותיה דרב פפא ה"השוחט את הפסח על החמץ עובר בל"ת אימתי בזמן שהוא לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב אבל המולק את העוף בארבעה עשר אינו עובר בלא כלום ורמינהו השוחט את הפסח על החמץ עובר בלא תעשה ר' יהודה אומר אף התמיד אמרו לו לא אמרו אלא בפסח בלבד אימתי בזמן שיש לשוחט או לזרוק או לאחד מבני חבורה היה לאחד בסוף העולם אין זקוק לו ואחד השוחט ואחד הזורק ואחד המקטיר חייב אבל המולק את המזוה חייב אבל הקומץ את המנחה אינו עובר בלא תעשה המקטיר את האמורין אינו עובר בלא תעשה קשיא

הוא המלח סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי:

הוא המלח סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי:

הוא המלח סיון דלא ידעין לאו התראה היא ולא נהירא לר"י דמה לנו אם ספק לתורה אלא שיהא ודאי לתורה דלא ניתנה התראה אלא בהנחין צין שוגג למודי ולשון הקונטרס נמי יש לישב ד"ק כיון דאזנן לא הוה ידעין לאו התראה היא שיכול המומרי להכמישנו ולומר שוגג הייתי: